

— Като спре дъждътъ ще ми покажете ли пътя за мѣнастиря? — попита той.

Изведнѣжъ врата се отвори и една жена се показа, прегърбена подъ тежестъта на голѣмъ товаръ лукъ. Децата радостно се затекоха къмъ нея.

— Гостъ имаме, мамо, гостъ!

Жената остави товара, бавно се изправи като подпрѣ рѣка на кръста си и мрачно изгледа непознатия. Лицето ѝ, по което личаха следи отъ чудна красота, бѣ преждевременно застарѣло и задебѣло. Наплашена и свикнала съ всѣкакви произволи, тя не очакваше нищо добро отъ посещението на този богатъ чужденецъ.

Непознатиятъ се извърна къмъ нея и я поздрави съ движение на рѣката.

— Прощавай, стопанке, — рече приветливо той. — Бурята ме свари тѣкмо край васъ. Имашъ ли нѣщо за ядене?

Поуспокоена, жената пристѣпи къмъ него, поклони се три пѣти и цѣлуна рѣкава на дрехата му.

— Добре дошелъ, чужденцо. Господъ добро да ти дава. Да бѣше стопанинътъ ми въ къщи щѣхъ по-добре да те нагостя. Но ще прощавашъ. Отъ четири недѣли той работи ангария въ града и не може да припечели ни черна аспра за въ къщи. А пѣкъ кефалията иска отъ насъ на половинъ цена да му продаваме месото, виното и житото. Сякашъ не сме мѣнастирски люде... Дай на епископа, дай на кефалията... На насъ какво остава?

И тя се разлута да приготви вечерята. Попари малко сухъ хлѣбъ съ козю сирене, донесе паничка медъ и срѣза една едра тъмнозелена диня.

— Ако е червена, татко ще си дойде — каза малкиятъ Драганъ.

Динята бѣше червена.

— Ти изглеждашъ да си отъ Търново, болярино. Голѣмъ пѣтъ си изкаралъ до тука. — И жената го изгледа боязливо изъ подъ вежди. — Ами я ми кажи... Виждалъ ли си новата царица? Хубава ли е? Казваха напоследъкъ, че ужъ царътъ щѣлъ да мине на приселки къмъ нашия